

[Vejen.]

eller Fuldmægtigen, hvem det er, der skal udfærdige Dokumentet, gjorde Parterne opmærksom paa, at det og det Punkt er glemt, og at det er nødvendigt, at det kommer med.

Jeg mener derfor, Udtrykket „den rent formelle Affattelse“ ikke skal tages saa bogstaveligt, ikke alt for strengt, men at Embedsmændene paa Dommerkontoret til en vis Grad bør give Parterne Vejledning.

Pürschel: Det ærede Medlem Hr. Helesen — nej, undskyld, det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen, det er jo noget helt andet — udtalte, at nu skulde vi se at faa en Ende paa det; men jeg maa erkende, at jeg kan ikke tilegne mig den Opfattelse, at det er helt ligegyldigt, hvordan Enden bliver. Jeg synes, Lovforslaget, som det foreligger, rummer saa væsentlige Mangler, at jeg for mit Vedkommende i hvert Fald ikke vil nære nogen Betænkelighed ved at paastaa disse Mangler afhjulpet, inden Lovforslaget gennemføres.

Det har allerede i Dag vist sig, at der er en meget betydelig Uenighed om Forstaaelsen af Lovforslagets Bestemmelser — for blot at nævne een Ting: Den højtærede Justitsminister sagde, at det, der skal ske, er, at Parterne møder op paa Dommerkontoret og siger: Vi er blevet enige om den og den Forretning, der skal udstedes et Skøde, og der skal staa saa og saa mange Penge i Ejendommen; det, der skal gøres, er vi enige om.

Dette kan være en overordentlig simpel Forretning — jeg kom før til at give det et saa stærkt Udtryk, at det ærede Medlem Hr. Elmquist oprørtes derved, jeg skal ikke forsøge paa at gentage det. Nu siger imidlertid det ærede Medlem Hr. Vejen: Men hvis nu Parterne har glemt et eller andet, saa skal Dommerkontoret naturligvis gøre opmærksom paa det. Men saa er det ikke mere den „formelle Affattelse“, der er Tale om, thi dette er Raad, man giver de paagældende (*Justitsministeren* [Zähle]: Det er en Oplysning). Saa er det en Oplysning, jeg skal ikke hænge mig i Udtrykket, men „den rent formelle Affattelse“ er det ikke.

Det er meget godt, at man siger, at de Herrer har glemt dette, men det er ingenlunde givet, at Besvarelsen dermed ligger paa Bordet, der maa sandsynligvis en raadgivende Virksomhed til. Hvis Udtrykket skal forstås, saaledes som det ærede Medlem Hr. Vejen siger: ikke alt for strengt, kommer vi paa dette Omraade ind paa det samme, som det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsen mente man skulde med Hensyn til

Skiftevæsenet, nemlig at man skal optræde som juridisk Konsulent — det er det, Dommerkontoret skal, Dommerkontoret skal i Fremtiden som juridisk Konsulent raade Folk til at gøre dette eller hint, raade Folk til at overtage Gældsansvaret eller frafalde Gældsansvaret, til at gaa ind paa at sikre umyndiges Arvinger paa den Maade eller ikke gøre det o. s. v.

Alt dette skal Dommerkontoret gøre, men derved bliver det ansvarligt, ikke blot for formelle Fejl, hvor Ansvaret altid vil ligge meget klart, men ogsaa for Raad, der ud fra Sagens Realitet er givet urigtigt; derved kommer vi ind paa et ganske overordentlig vanskeligt Ansvarsspørgsmaal, og jeg fraraader, at man begiver sig ud i dette Hængedynd, som jeg tror denne Bestemmelse vil vise sig at være.

Ved et Skifte skal der udstedes Skøder og Panteobligationer, og hvad er en tinglæst Skifteekstrakt i og for sig andet end et Pantedokument? Hører det efter det ærede Medlem Hr. Jesper Simonsens Fortolkning ind under det første Stykke, hvor Dommerkontoret skal give Raad og Vejledning, eller hører det ind under det sidste Stykke, hvor Kontoret kun skal optræde rent formelt? Saaledes vil der kunne opstilles en Række Spørgsmaal.

Parterne møder, de bliver gjort opmærksom paa, at der er en Uklarhed paa et Punkt; man er i Gang med at affatte Dokumentet; Parterne maa trække sig tilbage over i en Beværtning — det kan jo være en Afholdsbeværtning eller saadant et Sted — og overveje Spørgsmaalet. Saa kommer de igen en halv Time efter; man gaar videre i Dokumentet; man kommer til et nyt Punkt, hvor der er en Uklarhed; man gør opmærksom paa, at her er et eller andet, Parterne gaar paa ny derover, thi man maa jo huske, at den egentlige Vejledning tilkommer ikke Dommerkontoret.

Saa imidlertid er Klokken maaske blevet saa mange, at Dommerkontoret lukker, og saa gaar Dommerfuldmægtigen. Nu er han jo kun en Embedsmand og ikke privat interesseret, og han gaar altsaa; man maa jo huske paa, at en meget væsentlig Del af Dommerfuldmægtigenes Praksis ligger udenfor Kontortiden; Folk kommer om Aftenen til dem med Dokumenterne, navnlig hele den arbejdende Klasse har jo meget ondt ved at komme paa Dommerkontorerne lige i den Tid, de er aabne. Fuldmægtigene har selvfølgelig ikke nogen som helst Forpligtelse til at blive dér ud over Kontortiden, og man kan jo heller ikke forlange, at de skal sidde dér for den